

Έτσι δεν είναι όταν αναπάς : Να θες να δώσεις

Έτσι

δεν είναι όταν αγαπάς ; Να θες να δώσεις μέχρι να μην έχεις. Της Αγάπης Παπαγεωργίου *

Στις 2 Αυγούστου μπήκα σε έναν βαθύ «ύπνο» και ονειρεύτηκα. Ονειρεύτηκα κάτι εκτός της δικής μου πραγματικότητας ξεφεύγοντας απο την καθημερινότητά μου. Βρέθηκα στην Αφρική σε ένα μικρό χωριό, το Λουγκουζί όπου πήγα με μεγάλη θέληση να προσφέρω αλλά φαίνεται πέρα περισσότερα από όσα είχα σκοπό να δώσω. Πνευματικό ταξίδι ήτανε αυτό. Ήμουν εκεί με άλλα έξι πρόσωπα, όλα αδέρφια μου γιατί μας ένωνε ο σκοπός μας και η πίστη μας.

Έτσι όπως μας άνοιξαν τις καρδιές τους οι κάτοικοι του χωριού έτσι και εμείς κρατήσαμε τις αισθήσεις μας ανοιχτές έτοιμοι να βοηθήσουμε σε ότι μπορούσαμε, αλλά πρωτίστως να δώσουμε χαρά σε όλους εκεί, οργανώνοντας την κατασκήνωση, όπως εκείνη που πηγαίναμε όταν είμασταν παιδιά.

Τόση αγάπη έλαβα, και τόση ψυχική χαρά από τα πρόσωπα γύρω μου, που όλα τα

άλλα ανούσια πράγματα και οι ανησυχίες του κόσμου μας έσβησαν απ' το νου μου. Οι κατασκευές, τα τραγούδια, οι χοροί και οι ομιλίες, τα αθλήματα και κυρίως η προσευχή που σήμαινε την έναρξη και τη λήξη της κατασκηνωτικής μας ημέρας, έκανε τις ευλογημένες αυτές μέρες να κυλήσουν όμορφα και γοργά. Ένωσα τους ανθρώπους αυτούς αδέρφια μου, αλλά κυρίως ένωσα ότι αυτό που τους έδινε ήταν πολύ λίγο, κι ότι ήθελα να προσφέρω κι άλλο. Έτσι δεν είναι όταν αγαπάς κάποιον; Τα θες να δώσεις μέχρι να μην έχεις. Να ακούς παιδιά να ζωγραφίζουν, να παίζουν στο γρασίδι και να τραγουδούν «Άγιος ο Θεός» και να ζεις θαύματα απλά αλλά τόσο μεγάλα. Να σε κοιτούν τα παιδιά στην εκκλησία και να χαμογελούν κρατώντας τις κατασκευές που μόλις φτιάξανε, να τα ακούς να ψέλνουν όλα μαζί και να χαμογελά η ψυχή σου. Να ζεις με παιδιά που ξέρουν και τραγουδούν τον εθνικό ύμνο της Ελλάδος και με νέους που διψούν για γνώση ζητώντας απαντήσεις στα ατέλειωτα ερωτήματά τους. Ο Γιάννης και η Κυριακή έκαναν μεγάλη προσπάθεια να βοηθήσουν όσους είχαν ανάγκη ιατρικής περίθαλψης και φαρμάκων. Σαν σύνολο και σαν ομάδα δουλέψαμε όλοι με μεγάλη ευχαρίστηση και χαρά για να οργανώσουμε τις δραστηριότητες της κατασκήνωσης μας. Τα χοροπηδητά και οι επευφημίες των μικρών παιδιών μας έκαναν να καταλάβουμε πόσο χάρηκαν με όλα! Κάθε βράδυ κάναμε τις τελευταίες ετοιμασίες για την επόμενη μέρα. Η Χριστίνα δημιούργησε φοβερές κατασκευές με τα παιδιά, η Στ. Λαμπίδη μίλησε μαζί με τον Γιάννη στους νέους για σημαντικά ζητήματα όπως το αλκοόλ, το κάπνισμα, το aids και τις πρώτες βοήθειες ενώ η Κυριακή μίλησε στις γυναίκες για θέματα μητρότητας. Η Θάλεια οργάνωσε παιχνίδια για τα παιδιά και εγώ τους έμαθα ορισμένα τραγούδια. Τα ελληνικά τραγούδια που τραγουδούσαμε όλοι μαζί στο φορτηγάκι από και πρὸς το χωριό έκαναν πάντα το ταξίδι μας ευχάριστο. Η συμμετοχή μας ως νονοί και νονές στις βαπτίσεις των κατηχουμένων του χωριού θα 'πρεπε να ήτανε το πιο συγκινητικό κομμάτι της παραμονής μας στο μικρό αυτο χωριό. Τα λευκά άμφια, οι ξύλινοι σταυροί και τα κεριά στα χέρια των νεοφώτιστων που δήλωναν την εισαγωγή τους στην εκκλησία του Χριστού μας με τη δική τους θέληση και την αγνή δυνατή πίστη. Στις 17 Αυγούστου ξύπνησα από το γλυκό αυτό όνειρο. Δεν ήθελα όμως, γιατί ήταν από εκείνα τα όνειρα που δεν θες να τελειώσουν ποτέ. Πήγα για να δώσω και πήρα πολλαπλάσια. Πήρα ψυχικά και πνευματικά δώρα, μαθήματα ζωής από ανθρώπους απλούς αλλά τόσο διαφορετικά πλούσιους. Κατάλαβα πόσο δεδομένα τα έχουμε όλα εμείς, και πόση πίστη έχουν εκείνοι. Η εμπειρία μου στην ιεραποστολή στην Ουγκάντα με έκανε να διψάσω γι' αυτήν την αγνή ζωή που έζησα εκεί κοντά στο Θεό και το ταξίδι αυτό να το σκέφτομαι αδιαλείπτως με την επιστροφή μου στην Ελλάδα. Ελπίζω και εύχομαι αυτό να είναι το ξεκίνημα πολλών ακόμη ταξιδιών στο λαμπρό αυτό σημείο στην γη.

*Η Αγάπη Παπαγεωργίου είναι φοιτήτρια και βοήθησε τον Αύγουστο του 2015 ,

εθελοντικά στην Ιεραποστολική προσπάθεια της Ιεράς Μονής Παναγίας Χρυσοπηγής στην Ουγκάντα.Ο Θεός να την ευλογεί.Ευχαριστούμε «από καρδιάς πολύ